

מי יחליף על הקרקע?

לאז שנת 1965 מייבא האמרגן הר ישראלי, יעקב אורי, לארץ משבירוח קריר בימי הקיץ הלוהטים. זוהי להקת מחליקי הקרח, הולידיו און אייס, שהפכה במרוצת השנים לחלק מגוף הבידור הישראלי. ללהקה, המופיעה בקביעות בהיכל הספורט ביד-אליהו בתל-אביב — המקום היחיד בארץ בו ניתן להתקין את משטחי הקרח שלה — יש קהל מעריצים קבוע. מדי שנה נהגים קרוב מיליון איש, מכל חלקי הארץ, לחזות בהופעותיה.

בתום הופעתה האחרונה של להקה, בייק קייג הלהקה, ביקש אורי כמנהגו, מהנהלת היכל הספורט, לשריין לו תאריכים להופעת הלהקה בקיץ 1977. להפתעתו זכה בתשרי 1976, כי חברת היכל הספורט, השייכת לעיריית תל-אביב, אינה יכולה להתחייב

עתה והמכונה בשם אייס גארד. הם לא ראו את הופעת הלהקה. הם גם לא בדקו מי האנשים העומדים מאחריה, אבל כדברי גריפל, "נתתי את המילה שלי" וכך הפך סגן ראש-העיר את עצמו גם לאמרגן. דיווחים שהגיעו מאירופה סיפרו כי הופעות הלהקה, שזו עתה הוקמה, נוחלות כישלון חרוץ.

אבל עוד יותר מזה: הסתבר כי מנהל הלהקה, עימו ניהלו גריפל ופורמן את המשאומתן ואשר לו נתן גריפל את מיליון דולר, אינו נוכח לשעבר. זהו תום סקאלן, אורח קנדי, שהיה בשעתו נשיא הליגה האמריקאית של ספורט הוקי הקרח בונקובר.

ב-1973 נשפט סקאלן זה והורשע על גניבה בסך 3 מיליון דולר, מכספי הקבור

צות אותן ניהל. הוא נדון לארבע שנות מאסר. ככל הנראה ריצה רק שמונה חודשי מאסר. שכן, מאחר שהחזיר חלק מהכספים שבגניבתם הורשע והתנהגותו בכלא היתה משובעת-רצון, הוא זכה בשיחרור מוקדם.

לאחרונה החליט סקאלן לארגן לעצמו להקה דוגמת הולידיו און אייס. הוא רכש מכונות ישנות ליצירת משטחי קרח להחלקה, והחל את הופעות להקתו בליניץ שבאוסטרליה. כבר בהופעות הראשונות התקלקלו המכונות והיה צורך לביטול מופעים.

כאשר הובאו כל הפרטים האלה לידיעתם של גריפל, פורמן ושאר חברי הנהלת היכל הספורט, שהם חברי מועצת-העיר, הם התכנסו לישיבה מיוחדת. בתום אותה ישיבה הם החליטו לקיים את ההסכם עם להקת הנוכל ולדחות את בקשתו של יעקב אורי לאפשר לו להשתמש בהיכל הספורט להופעותיה של הולידיו און אייס.

כאשר ניסה אורי להסביר למנהל היכל הספורט כי עיריית תל-אביב נוטלת על עצמה סיכון עצום, אם תפסיד כספים ביופעות הלהקה שתיבא, השיבה לו עורכת הדין ניצה קונשטאט, ממחלקת היועץ המשפטי של העירייה: "היכל הספורט היא חברה פרטית — מותר לנו הכל!"

כנראה גם להמר על כספי משלמי העירייה לעיריית תל-אביב. הביקורת החמורה של מבקרי-העירייה על צורת הניהול של היכל הספורט, לא הררי תיעה את מנהל החברה. עתה הם עומדים להסתכן בפרשייה נוספת, כל עוד היא מדובר במנכ"ליו של היכל, גרשון פורמן, לא היתה בכך פליאה.

אמרגן אורי במקום קרח — אצבע משולשת

סגן-ראש-עיר גריפל במקום זבל — חתיכות

אולם התפקיד שממלא בפרשה יגאל גריפל, שהוא נציג ניבחר במועצת העירייה, הוא תמוה ביותר. שכן תושבי העיר בחרו בגריפל לנהל את בעיות האשפה והבינוני בעיר ולא להפוך לאמרגן שיהמר על כספי המיסים שלהם.

אורי לא קיבל את הגזירה שגזרו עליו גריפל ופורמן. באמצעות עורך-הדין יהודה מוריץ הוא הגיש עתירה למתן צו-על-תנאי נגד עיריית תל-אביב ונגד חברת היכל הספורט. הוא ביקש מבית-הדין להחליט על העלון לחייב את העירייה להשיב מדוע לא תשכיר לו את היכל הספורט לצורך הצגת הולידיו און אייס בחודש מאי 1977, ומדוע לא תימנע לערוך בעצמה מופע החלקה. טען האמרגן יעקב אורי בבקשתו לצר על-תנאי: "העירייה אינה רשאית להתיר חרות עם הגורמים השוכרים אצלה את היכל הספורט לצורך ניהול עסקים. ניסי יונה לעסוק בעצמה בהבאת מופעים היתחברים עם לקוחותיה הוא דבר פסול וינגוד את כללי ההגיונות והיושר החלים על מוסדות ציבור."

לא מן הנמנע כי במקום רקדניות יפה פיות המחליקות על הקרח יצטרפו השנה תושבי תל-אביב להסתפק בתחליף ומי ממוקפק של פרנסי ערים המחליקים ומי עדים.

נוכח-ישעבר סקאלן ארבע שנות מאסר

(המשך מעמוד 27)

מעט עתיד — אז כדאי שיהיה טוב...
צעירים וחרשים. ביומיים שבהם סייך בגדה המערבית, זכה הלורד בכמה מיקלי חות קרות. נסתבר לו כי קם דור, שלא ידע את יו פוט.

ברמאלה הקשיב באדיבות לנאומו של כריף חף, ראש-העירייה התקף, בן ה-38, שהאשים את בריטיה בכל הצרות שפקדו את ערביי פלסטין בדורות האחרונים. חף שלל כל אפשרות של הופעה עצמאית של נציגי הגדה בוועידת ז'נבה. קבע כי אש"ף הוא הכתובת היחידה לכל אוכלוסיית ה-גדה.

ייתכן מאד שהוא נהנה לשמוע את דבי ריהם התקפים של המנהיגים הצעירים. כפי שאמר יום לפני כן, בחברה יהודית: "בגילי נחלש הזיכרון, וזה טוב. הכרתי את כל גדולי העולם, ואני מוכן לשכוח אותם. אני רוצה להכיר אנשים צעירים חדשים."

מדיניות

עם הפנים אל העבר

הוויכוח התנהל על

הטפל, והתעלם מן העיקר

כרגיל, התנהל הוויכוח בישראל על ה-טפל, תוך התעלמות גמורה מן העיקר. עשרות מאמרים נכתבו על הנושא: האם היה זה נבון מצד מייסדי-החוקי להגיש הצעת-החלטה ישראלית לעצרת ה-א"ם? מישלחת-ישראל ביטלה את הצעתה זו אחרי שהעצרת קיבלה שורה של תיקונים, ששינו כליל את תוכנה. המחייבים טענו כי התכסיס עזר ליש-אל להציג לעולם את עמדתה. השוללים סברו כי היה זה מעשה מביש, מאחר שישראל נאלצה לחזור בה מהצעתה (ראה להלן).

אולם ויכוח זה היה מישני, חסר-מש-מעוה. שתי הטענות היו חסרות-משמעות, כי התכסיס כלול לא עורר בעולם תשוב-מתלב כלשהי, לטובה או לרעה. חזרה לאתמול. תוך כדי כך נשכח לגמרי העיקר: תוכנה של הצעה ישראל הציעה לכנס מחדש את ועידת-ז'נבה, בהשתתפות המזומנים המקוריים (ישראל, מצרים, ירדן וסוריה) בלבד, ועל-סמך הבסיס המקורי (החלטת מועצת הביטחון 242, שהתעלמה מקיום העם הפלסטיני).

היתה זו הצעה שהתאימה, אולי, לשנת 1971, או אפילו 1973. אולם או התנגדה ישראל לכינוס הוועידה, אחרי הפתיחה הראונית. ההצעה מופרכת לחלוטין ב-סוף 1976, כאשר נוצר קונסנזוס עולמי מאוחד בדבר הצורך לשתף את הפלסטיני-גים בכל משאומתן להסדר במרחב, ו-ממילא גם בוועידת ז'נבה. קונסנזוס זה בא לידי גילוי נוקב, כ-אשר נאלצה ישראל לבטל את הצעתה, וכאשר האו"ם כולו תמך בהצעת-ההחלטה המצרית.

בצורה זו הודיע העולם, וביכללו אוה-דיה המושבעים ביותר של ישראל, שעליה להיפרד מן העבר ולהתמודד עם ההווה. בלי תשובה ישראלית סבירה לבעיית השתתפותם של הפלסטינים בתהליך ה-שלום, תישאר ישראל מבודדת לחלוטין במישפת העמים.

מישחקים אסורים

איך בודדה ישראל

את עצמה ואת

ארצות-הברית — בצורה

שתענה לה ביוקר

לדברי הדוברים הרישמיים הצהוליים, היה זה מעשה מהפכני ונועז: בפעם ה-ראשונה בתולדות ישראל היא הגישה הצעת-החלטה לעצרת האו"ם.

טענה זו עצמה היתה אופיינית לחור-סרה-רצינית ולחובבנות של תרגיל כולו, כי אין היא נכונה מבחינה עובדתית. ישראל הגישה במרוצת השנים שבע הצ-עות-החלטה לעצרת.

אתה מן אף היתה בעלת משמעות היסטורית. ישראל, היא שהגישה בשעתה את הצעת-ההחלטה ששמה קץ למלחמת קוריאנה.

הדבר לא היה או בגדר הרפתקה חור-בבנית, אלא נבע מהידברות ממושכת (המשך בעמוד 32)